

Taşı toprağı altın olan İstanbul'un yüzündeki rujları akmış, bir süre makyajı bozulmuş pejmürdeler gibi köşe bucak saklansa da kendini daha fazla kamufle edememişti. Siluetin ön yüzü ihtişam, arka yüzü köprü altı çocukları, ucuz orospu pazarlarıydı. Yazları neyse de kışları soğuktu, zorlama nefesler avuç içlerini bile ısıtmıyordu... Aş yoktu, ekmek yoktu... Taşındaki toprağındaki altınları zamane uyanıkları keselerine doldurmuştu da birilerinin payına da gayrimeşru hayatın renklerinde acımasızlık pazarında cümbüş eylemek düşmüştü. Gece karanlığında parlayan bıçakları birbirlerine işlerdi, birbirlerine kabadayı, birbirlerine katil ve birbirlerine kahramandılar. Sayısız arka sokakların görece ne gözü vardı, ne düşünecek beyni... Her şeyin muhtacıydılar da kendilerini kimlerin muhtaç bıraktığını göremeyecek kadar kör, sağır ve dilsizdiler. Ve faili meçhul cinayetlerin hazır zanlılarıydılar. Hatta hapisane dışardaki hayatlarından daha rahattı. Hiç olmazsa üstü kapalı bir dam altıydı. Bir köşe başında cansız bir beden, bir çöplükte uzuvları kesilmiş bir ceset... Çoğu kez gazetelerin kenar sayfalarına haber bile olmadan bitiveren yaşamlar İstanbul'un arka sokaklarının hikâyesiydi. Ya İstanbul'un arka sokaklarının kadınları, kadınlıklarının bile farkında olmadan kasaba görgüsüzü hacıağaları avlamaya çıkan o gencecik kızlar... Çiğnedikleri sakızı kendilerine aygın baygın bakan hacıağaların suratlarına patlatırlar " yakışıklım, saati yüz dolar, otel senden". Akbabanın civciv yavrusunu kaptığı gibi kaptıkları hacıağalar otelden feryat figan "poliiiss" nidalarıyla don gömlek sokaklara fırlarlar, ne çare bizim avcı yer yarılmıştı da yerin dibine girmişti, bir türlü nerede olduğu, kim olduğu belli olmazdı. Ancak her avcının şansı her zaman yaver gitmezdi, böğrüne bir bıçak darbesi yemesi de hesaba dahildi. Ayrıca avcılarımızın da akbabaları vardı, avcılarımız bunların sevgilileriydiler. Hacıağalardan kapılan lokmalar hemen ve eksiksiz sevgililerin ceplerine boca edilir, ganimetin tümünü paylaşmak istemeyen avcılar münasip yerlerine atılan bir falçatayla hizaya sokulurdu. Falçatayı yüzüne yiyen avcılar gözden düşenlerdi ve bir daha bu piyasada iş yapamazlardı.

Bin dokuz yüz doksan yıllarıydı. Öğrenciydim İstanbul'da. Sınav zamanları benim gibi öğrencilik çağı geçmiş arkadaşlar sınavlara İstanbul dışından gelir giderdik. Sınavlar süresince de Beyazıt'ın en ucuz otellerinde kalırdık. Manzarayla uyumlu, evsizler, dışardan gelip parasız kalanlar, bavul ticareti yapmaya gelen Ermeni, Gürcü, Azeri ya da Türkmenler... Arkadaşlarımın bir ikisi hariç okulu bitirmek gibi bir aceleleri yoktu... Kumkapı'nın ucuz meyhaneleri ucuz kadın pazarıydı, soluğu Kumkapı'da alırlardı... Otel sahibi Laz amcanın gözünü boyayıp otele kadın atmak, farkındalık yaratmaktı... Laz amca, arkadaşların bu davranışlarını tahmin eder, otelin namusunu korumak için resepsiyonda bir balta saklardı... "Görürsem önce oranızı keserim uşaklar"...

Öncelikle bir yaşam tarzı olarak benim harcım değildi. Üstelik ne param vardı, ne de kaybedecek zamanım. Bir an önce okul bitmeliydi, bir yığın insanın kaderinin bana bağlı olduğunun farkındayım. Arkadaşlarımın gece geç vakte kadar süren eğlence zamanları benim ders çalışma zamanlarımdı. Otel sahibi Laz amca temiz bir ihtiyardı ve beni pek bir sever, pek bir korumacı davranırdı. "Sen onlar gibi değilsin" derdi. .Evinden piknik tüpü, tava getirmişti benim otelde bir şeyler pişirip yemem için. Öğrenciliğimin sürdüğü dört yıl boyunca ahval hiç değişmeden sürdü gitti. Sanırım son sınıftım, gecenin geç saatleri... Yarın sınav var... Gözüm

kitaptan kaldırmıyorum... Otelin giriş kapısı Beyazıt'tan Kumkapı'ya inen yol üzerinde ve iki merdiven çıkarak giriliyor otele...

Sovyetlerin dağıldığı, Rus, Ukrayna, Moldovalı genç kadınların kızların İstanbul'un ışıltılı yaşamında "özgürlük solumak için" kendilerini İstanbul'a attığı yıllardı. Sosyalist Sovyetlerin kapılarını kapadığı "ışıltılı yaşamlar" İstanbul'daydı.. Ver elini İstanbul... Ve özgürlük solumaya gelen on beş, yirmi yaş arası Rus kadınların özgürlük solukları fuhuş pazarlarında buharlaşıyordu... Hem ucuzdular hem bu işi " çok iyi" biliyorlardı ve müşterileri sıraya giriyordu... İşte özgürlük buydu... Ucuz et dişlemek isteyen sansar sofralarının vazgeçilmezleriydiler.

Otelin kapısının önünde ileri geri hareket eden karartı dikkatimi dağıtıyor. Önce bir köpek silueti diye düşünüyorum, geçip gitmiyor, yapıştı kapıya. Kapıya yöneliyorum, kapıya açmamla nefes nefese kalmış "özgürlük neferlerinden" bir genç kız... Kan, etrafında göllenmiş... Yardım isteyen gözlerle bakıyor. Gecenin oldukça geç saati, neredeyse şafak vakti. Kararsızım. Hastaneye götürsem bir sürü sorgu sual... Sabah sınavım var... Resepsiyonda uyuklayan Laz amcam uyandı. "Yaralı diyorum, yarası kanıyor"... Gözüme bakıyor. "Hacı amca param yok, bana borç ver, bir taksiyle hastaneye götürelim".. Beraber hastaneye götürüyoruz. Görevliler ikircikli... Kayıt mayıt...Kimsenin acelesi yok. Bağırıp çağırarak kontrole aldırıyoruz. Polisler geliyor. Hava aydınlandı, ifadelerimiz alındı. Korktuğum başıma gelmedi, sınava yetişmem lazım. Sınav çıkışında otele geldim, hacı amcam " ameliyat edeceklermiş" dedi. Sınav süresince hastanede ziyaretine gittim, doktoruyla görüştüm. Sabah taburcu edeceklermiş... Günün akşamı hacı amcamla sohbet ediyoruz, konu bu kıza geldi. Olaya ilişkin tahminlerimi söyledim. .. "Hacı amca" dedim " bu kız hastaneden yarın taburcu olacak ama tahminim bu kızın ne parası var, ne kalacak yeri"...Hacı amcam ne diyeceğimi anlamış olmalı ki sözümü bitirmeden ayağa kalkıverdi. "Olmaz" dedi, "sonra etraftan bana ne derler"... "Ya hacı amca sen vicdanlı adamsın, sen kendini bilmiyor musun, varsın kim ne derse desin, başına bir iş gelmiş, bu senin bir yakının da olabilirdi, sevaptır". Ertesi gün otele geç geldim, hacı amcam "gel" diye işaret etti, arkasına düştüm, üst kata çıktık, bir odanın kapısını çaldı, kapıyı iki büküm "özgürlük neferimiz" açtı. Çat pat Türkçe konuşuyor. Ukraynalıymış. Biriyle pazarlık yapmış adam işini bitirince parasını vermemiş, bu da ısrarcı olunca adam basmış bıçağı, arabayla getirip yola atmışlar... Hacı amcam " lahavle çeker gibi" başını bir o yana bir bu yana büküyor... " Kızgın bakışlarla burada yok haa" dedi. "Ben seni almazdım buraya da bu Karaoğlan aldırıldı, bana değil buna teşekkür et". Birkaç gün sonra ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. Ben ders çalışırken bana çay getiriyor, ekmek arası peynir filan hazırlıyor. Kanka olduk... Geceleri geç yatıyorum, sınavlar erken saatte, kalkmakta zorlanıyorum. Erken saatte odamın kapısı çalınıyor, "İdris, vakit tam oldu, sen geç kalıyor"... Bazen ikinci üçüncü geldiği olurdu. Elinde bir su bardağı çay, bir sandviç... "Teşekkür ederim"...

Arkadaşlar laf çakıyorlar, imalı imalı " hadi hadi" deyip bıyık altı gülüyorlar... Hacı amcam bunların alaylı laf çarptırmalarını gördü, "siktir olun oradan mendeburlar, o sizin gibi değil". Sağlık durumu iyi, sigara içmiyor, yiyecek içecek ihtiyaçları otelden karşılanıyor. Gücü yettiğinde otelin getir götürlerini yapıyor. Hacı amcam " oğlum dedi, kimse görüldüğü gibi değil, kızım gibi alıştım, ne yapsak acaba". Hacı amcam akrabalarının işyerlerinin olduğunu söylerdi. Hacı amca dedim "şu akrabalarınızın birinin yanında"...

İstanbul'a güzden güze giderdim sınavlara. O yıl tek dersten bütünlemeye kalmıştım, Kasımda tek ders sınavına geldim. Otele gittim, hacı amcam telefon etti, geldi, cıvıl cıvıl bir genç kızdı, boynuma sarıldı. Gözüme bakıp gülümsüyor, hal hatır... Türkçeyi ilerletmiş, İngilizcesi akıcı. Bir muhasebe bürosunun vazgeçilmez elemanı olmuş. Beraber geldikleri hacı amcanın akrabası

Hayat hikayeleri / 3

İdris Köylü tarafından yazıldı
Cuma, 02 Mart 2018 22:47 -

“canım dedi, neme lazım Őu Ruslar da çok dűrűst oluyorlar”... İim ısındı.
İnsan her yerde, her iklimde, her cins ve cinsiyette insandı...